

ІНТЕГРАЦІЙНА СКЛАДОВА МІЖНАРОДНОЇ ТРУДОВОЇ МІГРАЦІЇ В ПРИЙМАЮЧИХ КРАЇНАХ

INTEGRATIVE COMPONENT OF INTERNATIONAL LABOR MIGRATION IN HOST COUNTRIES

У статті розглянуто інтеграційну політику, що є ключовим елементом ефективної та всебічної перспективи управління міграцією. Цей елемент пов'язаний з кількома іншими першочерговими принципами політики управління міграційними потоками, включаючи захист прав людини та недискримінацію, політику зайнятості, громадську безпеку, соціальну стабільність, охорону здоров'я, освіту, зовнішні відносини, громадське суспільство та розвиток. Політика та стратегії підтримки соціального, економічного та культурного включення мігрантів у їхнє нове середовище в країнах призначення та інформування приймаючих спільнот про різні внески новопривбулих осіб можуть посилити позитивні наслідки міграції. Щоб це працювало інтеграція має важливе значення, щоб усі зацікавлені сторони сприяли співробітництву між країнами походження та призначення.

Ключові слова: міжнародні трудові мігранти, міжнародна трудова міграція, інтеграційна політика, приймаючі країни, імміграція, еміграція.

The article examines integration policy, which is a key element of an effective and comprehensive migration management. This element is linked to several other overriding principles of migration management policies, including the protection of human rights and non-discrimination, employment policy, public safety, social stability, health, education, external relations, civil society and development. Policies and strategies of support of social, economic and cultural integration of migrants into their new environment in host countries and of informing the host communities about the diverse contributions of newcomers can enhance the positive effects of migration. The economic contribution of migrant workers can be increased through better integration of this group into the economy and labor market of the host country. A higher level of employment is characterized by a more significant economic contribution, but migrants often face obstacles in accessing decent work based on their qualifications and aspirations, which limits their integration and reduces their contribution to the development of the host country's economy. It is crucial to monitor the integration of migrants into the labor market using a set of economic and labor market indicators, in particular indicators that reflect employment and skill utilization. The first years after arrival in the host country are particularly important for the long-term prospects of immigrants. Although integration takes place over several decades, the inability to quickly enter the labor market in occupations that match their skills and in sectors that offer opportunities for upward labor mobility can leave a mark on migrants over time. Thus, investments focused on supporting migrants' timely entry into the labor market and channeling them toward upward labor mobility can pay off with long-term benefits. The integration policies of individual states allow for the development of services adapted to the specific needs of new immigrants, such as the need for career guidance and settlement advice. However, targeted integration programs are often small in scale and focus on specific groups such as migrant families or refugees, thereby leaving out other groups with similar needs. For example, the integration policy of EU member states is almost never aimed at European citizens. Several studies have shown the importance of implementing early intervention with appropriate career guidance, which is essential for newcomers to settle and succeed in the labor market, so employment counselors should be trained in diversity and intercultural skills so that they can understand the special needs of newcomers, e.g. language barriers and lack of work experience.

Key words: international labor migrants, international labor migration, integration policy, host countries, immigration, emigration.

УДК 331.556.4

DOI: <https://doi.org/10.32782/dees.2-1>

Шепель О.С.

асистент кафедри світового господарства і міжнародних економічних відносин, Київський національний університет імені Тараса Шевченка

Shepel Oleksandra

Taras Shevchenko National University of Kyiv

Постановка проблеми. Одним із найпоширеніших факторів впливу на міжнародних трудових мігрантів в приймаючих країнах є вплив первісного населення цих країн. Імміграція багато в чому змінює внутрішню політику країни з культурних, релігійних чи мовних причин, хоча здається, що ці наслідки, в основному, зосереджені в економіці. Безперечно, що капітал мобільніший за працю, проте світова економіка постраждала б без міграційних потоків. У той же час працівники більш розвинених країн вважають, що іммігранти забирають у них робочі місця. Іншою причиною занепокоєння є особливість імміграції: хоча витрати завжди локальні, отже, їх легко визначити, переваги, як правило, розсіяні, тому їх важко продемонструвати. Крім того, мігранти часто реагують на попит на робочі місця, який виникає під час глибокої економічної реструктуризації.

Фундаментальна відмінність у тому, як країни справляються з цим тиском, пов'язана зі здатністю їхніх суспільств інтегрувати нових мешканців. Інтеграція – це діалектика між іммігрантами та приймаючим суспільством. Це постійні переговори на всіх рівнях, оскільки якщо приймаюче суспільство не дозволить цьому процесу відбуватися, іммігранти не зможуть інтегруватися в приймаючу країну. Тому багато залежить від того, як уряди та країни призначення ставляться до іммігрантів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження питання інтеграції міжнародних трудових мігрантів в суспільства приймаючих країн та державної інтеграційної політики на сучасному етапі розвитку здійснюється науковцями на національному та міжнародному рівнях, до яких належать О. Дон, І. Мельник, І. Куревіна, О. Кислицина, К. Тартарова, Р. Стаканов, Ю. Курунова,

А. Аркаронс, І. Мартін, Т. Геленяк, Дж. Філімор, А. Реа, Дж. Ренч, Д. Коркіл, М. Шульц, Т. Томсен, М. Контос, К. Зімерман, Г. Біф та інші. Міжнародна організація праці, Міжнародна організація з міграції, Організація економічного співробітництва та розвитку, інтеграційні об'єднання та національні уряди країн активно співпрацюють задля полегшення адміністративних процедур та створення сприятливих умов для трудових мігрантів та швидшої їх інтеграції в суспільства приймаючих країн.

Постановка завдання. Метою статті є дослідження особливостей інтеграційної політики щодо міжнародних трудових мігрантів у приймаючих країнах.

Виклад основного матеріалу. Політика ефективної інтеграції має бути пріоритетом у міграційному порядку денному урядів, незалежно від того, чи є вона тимчасовою чи постійною. Інтеграція є важливою для всіх зацікавлених сторін, задля отримати вигоди від міграції та внеску мігрантів у безпеку, стабільність і процвітання суспільства. Ефективна політика інтеграції дозволяє урядам гарантувати, що мігранти можуть бути продуктивними під час їхнього тимчасового або постійного перебування, а приймаюча спільнота може адаптуватися до їхньої присутності та підтримувати її. Інтеграційна політика буде набагато ефективнішою, якщо вона буде відповідати відповідним обставинам – наприклад, якщо вона задовольняє різні інтеграційні потреби тимчасових мігрантів, з одного боку, та постійних мігрантів, з іншого.

Міграційна політика є одним із найважливіших і недостатньо використовуваних інструментів скорочення бідності та сприяння розвитку. Розширені можливості для добре керованої міграції приносять значне зростання доходів і добробуту для окремих людей, їхніх сімей та їхніх країн за рахунок підвищення потенціалу заробітку, грошових переказів, торгівлі та збільшення поширення ідей та знань.

Індекс політики інтеграції мігрантів (MIPEX) – це унікальний інструмент, який визначає політику інтеграції мігрантів у країнах на шести континентах, включаючи всі країни-члени ЄС (разом з Великобританією), інші європейські країни, країни Азії, країни Північної Америки, країни Південної Америки, Південної Африки, а також Австралію та Нову Зеландію в Океанії. Індикатори політики були розроблені, щоб створити насичену багатовимірну картину можливостей мігрантів брати участь у житті суспільства. Індекс є корисним інструментом для оцінки та порівняння того, що роблять уряди для сприяння інтеграції мігрантів у всіх аналізованих країнах. Об'єднаний дослідницький центр Європейської Комісії порівняв MIPEX з іншими індексами і дійшов висновку, що жоден інший індекс наразі не пропонує такого ж покриття. Крім

того, наявність дискретної кількості оновлень робить індекс одним із небагатьох поточних джерел інформації для міграційної політики, а також дозволяє порівнювати їх між країнами та всередині країни [3].

При розрахунку індексу міграційної політики для кожної країни враховується три широкі аспекти міграційної політики багатих країн. По-перше, їхня готовність прийняти мігрантів із країн, що розвиваються; по-друге, наскільки добре ці мігранти інтегровані; і по-третє, чи бере країна участь у ряді міжнародних конвенцій з міграції. Робочий пакет індикаторів міграційної політики включає доступні показники щодо найширшого кола міграційної політики (наприклад, політика прийому, політика інтеграції, політика набуття громадянства тощо). Він визначає ключові показники, які є найбільш концептуально, статистично та емпірично релевантними для вимірювання міграційної політики (див. рис. 1).

Перший показник – це управління та врядування. На відміну від інших сфер політики, тема врядування не була настільки охоплена індексами та індикаторами. Процес прийняття рішень, що регулюють питання міграції, концептуалізується двома основними індексами. По-перше, це індикатори управління міграцією, які були створені у 2015 році Міжнародною організацією з міграції, вони охоплюють 50 країн. Вирішуючи питання управління, дані індикатори зосереджуються, на наявності міграційної стратегії, певного ступеня інституційної прозорості та узгодженості, а також процесу збору надійних даних. По-друге, це дослідження між урядами щодо народонаселення та розвитку від Організації Об'єднаних Націй. Індикатори охоплюють 111 країн, і вони розглядають державну структуру міграції, а також розглядають, чи спрямована стратегія на збільшення чи зменшення міграційних потоків.

Другий показник – політика доступу або прийому мігрантів. Показники політики прийому є численними, вони охоплюють 4 основні канали прийому, тобто трудову міграцію, возз'єднання сім'ї, міжнародний захист та міжнародну освіту, зі збільшеним представництвом перших двох категорій порівняно з останніми. Серед найбільш визнаних і повних індексів та показників у сфері політики прийому виокремлюють:

1. Індекс детермінантів міжнародної міграції, який охоплює понад 6500 змін у міграційній політиці в 45 країнах за період між 1954 і 2013 роками. Він зосереджується на таких сферах політики, як прикордонний контроль, легальний в'їзд, і оцінює те, наскільки обмежувальною є міграційна політика.

2. Індекс аналізу міжнародної міграційної політики та права, який включає міжнаціональні, міжінституційні та міждисциплінарні дані. Він порівнює

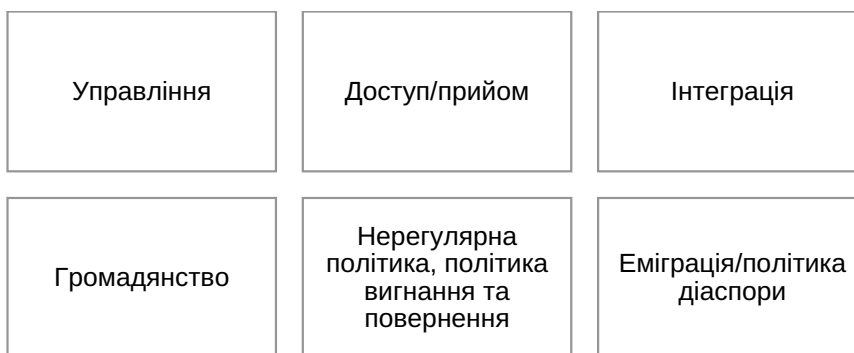

Рис. 1. Індикатори розрахунку інтеграційної політики

Джерело: [4]

імміграційну політику в 9 країнах протягом 10 років з особливим акцентом на положеннях щодо в'їзду.

3. Набір даних щодо імміграційної політики в порівнянні, який містить інформацію про імміграційну політику за період 1980–2010 рр. у 33 країнах ОЕСР. Мета полягає в тому, щоб зібрати складні кількісні показники для вимірювання імміграційної політики в усіх країнах ОЕСР та дослідити причини та наслідки цих положень.

4. Індекс управління міграцією, розроблений МОМ у 2015 році. Індекс визначає політичні важелі, які будуть використовуватися країнами у розвитку свого міграційного управління. Це дуже корисний інструмент, який визначає політичні важелі, які країни можуть використовувати для розвитку свого міграційного управління.

5. Запит Організації Об'єднаних Націй серед урядів щодо народонаселення та розвитку, який охоплює політику в більш ніж 200 країнах про регулярні канали міграції, висококваліфікованих працівників та возз'єднання сімей [1].

Інтеграційний компонент відображає найповніше та найбільш надійно використання різних інструментів для сприяння залученню мігрантів у приймаючі країни. Він охоплює Індекс політики інтеграції мігрантів та Національний механізм оцінки інтеграції, який є його аналогом на національному рівні.

Індекс міграційної інтеграційної політики має на меті надати комплексний інструмент, корисний для оцінки, порівняння та покращення політики інтеграції. Індекс можна використовувати для оцінки та порівняння того, що роблять уряди для сприяння інтеграції мігрантів у всіх аналізованих країнах. Сфери політики, які охоплює даний показник, включають: мобільність на ринку праці, возз'єднання сімей, доступ до громадянства, боротьба з дискримінацією, політичну участь, освіту, охорону здоров'я, постійне проживання.

Національний механізм оцінки інтеграції встановлює механізм для всебічної оцінки політики сприяння інтеграції осіб, які користуються міжнародним захистом, для надання доказів щодо

прогалин у стандартах інтеграції, визначення перспективних практик та оцінки ефектів законодавчих та політичних змін. Інструмент дозволяє здійснювати порівнювання між країнами вимірів правової інтеграції (проживання, єдність сім'ї та возз'єднання, доступ до громадянства), соціально-економічної інтеграції (житло, працевлаштування, професійне навчання, охорона здоров'я та соціальне забезпечення) та соціально-культурної інтеграції (освіта, вивчення мови/соціальна орієнтація та встановлення зв'язків (див. рис. 2).

Політика щодо громадянства є сферою міграційної політики з найбільшим числом складових. Серед них елементами, які найчастіше охоплюються індикаторами, є, наприклад, терпимість до подвійного громадянства, наявність громадянства за правом народження, а також мінімальна тривалість проживання та вимоги до мови чи громадянської інтеграції для звичайної натуралізації.

Процес отримання мігрантами громадянства є досить складним. Цьому сприяє ряд факторів. Перша причина стосується тривалості проживання, необхідної для того, щоб мігранти мали право подати заяву на натуралізацію. Лише в 11 із 39 країн дійсно потрібно прожити до п'яти років. Більшість країн (28 із 39) просять натуралізацію за місцем проживання на термін більше п'яти років; з них 14 країн вимагають від 5 до 10 років, а 14 країн вимагають принаймні 10 років проживання.

Вимоги до мови та інтеграції є ще одним фактором, який заважає мігрантам отримати громадянство. Лише чотири країни не мають мовних вимог або вимагають мінімального рівня володіння на рівні А1. Переважна більшість країн (35 із 39) або встановили вищі стандарти оцінювання на рівнях А2, В1 або вище, або встановили процедури оцінювання рівня володіння мовою, засновані на адміністративному розсуді. У той же час вимоги до оцінки інтеграції виглядають менш жорсткими. Близько половини країн (19 із 39) не мають чинних вимог щодо інтеграції або лише просять добровільного надання інформації. Решта країн (20 із 39) вимагають або завершення

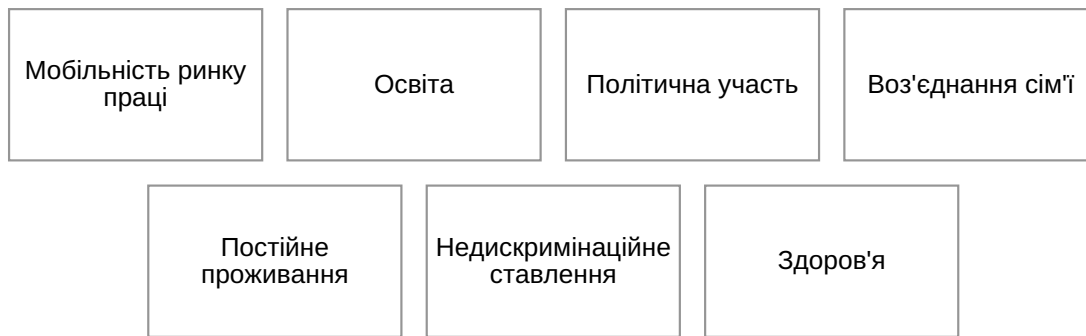

Рис. 2. Компоненти інтеграції.

Джерело: складено автором за [4]

інтеграційного курсу, або складання інтеграційного тесту [4].

Варто зазначити, що, незважаючи на перераховані вище обмежувальні тенденції, більшість країн (24 із 39) дозволяють набувати громадянство, не вимагаючи від мігрантів відмовлятися від поточного або втрачати його. Решта країн вимагають від мігрантів відмовитися від свого первісного громадянства, але все ще можуть застосовуватися численні істотні винятки.

Менше уваги дослідники приділяють концептуалізації та аналізу політики щодо нелегальної міграції, висилки та повернення мігрантів. Три основні аспекти, які розглядаються у сфері нелегальної міграції та вигнання мігрантів, окреслюють санкції за порушення закону, підстави для висилки та формальні механізми легалізації нелегальних мігрантів. У цій сфері слід враховувати основні показники:

1) Індекс прав на громадянство іммігрантів, який розглядає компроміс між визнанням індивідуальної рівності та культурних відмінностей між національними особливостями держав та іммігрантами. Розглядаються права у 8 сферах, а саме: набуття, возз'єднання сім'ї, вигнання, боротьба з дискримінацією, працевлаштування в державному секторі, політичні права, право на освіту та інші культурні та релігійні права.

2) Індекс націоналістичної імміграційної та інтеграційної політики, який охоплює декілька аспектів, пов'язаних з нелегальними мігрантами та вигнанням. Політика розглядала такі сфери, як громадянство, притулок, незаконне проживання/урегулювання, возз'єднання сімей та громадянська інтеграція [4].

Еміграція та залучення діаспори є двома іншими сферами міграційної політики, які недостатньо представлені у сфері проектів індикаторів політики. Серед найцікавіших можна назвати:

1) Індекс емігрантської політики, який зосереджується на еміграційній політиці в країнах, що розвиваються, і аналізує політику 22 країн Латинської Америки та Карибського басейну щодо еміграції.

Він містить інформацію про 102 індикатори політики, поділені на 12 вимірів і два компоненти, а саме політику та адміністративні параметри, розроблені для їх впровадження та реалізації.

2) Набір даних про політику залучення діаспори, який охоплює політику, діючу в 64 країнах (як у країнах, що розвиваються, так і в розвинених). Індикатор розглядає відносини між державою та її емігрантами, він досліджує, як держава може створювати різні екстериторіальні групи, щоб підтримувати лояльність діаспори за допомогою різноманітних інституцій та практик. Оцінюються три основні практики, а саме політика нарощування потенціалу, розширення прав діаспор та зняття зобов'язань з діаспори.

3) Набір даних про політику діаспори, який включає 35 розвинених країн і країн, що розвиваються з усього світу. Він охоплює такі тематичні сфери, як соціальна та економічна політика, політика щодо громадянства, вплив уряду на відносини з діаспорою. Набір даних складається з 19 показників, згрупованих у п'ять сфер: символічна політика, соціальна та економічна політика, релігійна та культурна політика, політика громадянства та урядовий та бюрократичний контроль [4].

Виходячи з цих критеріїв, Нова Зеландія, Норвегія та Австралія мають найбільш сприятливу для розвитку міграційну політику; тоді як Вишеградська четвірка – Чехія, Угорщина, Польща та Словаччина знаходять в нижній частині рейтингу багатих країн. Серед великих економік G7 Канада займає найвище місце за своєю міграційною політикою – 4 місце, Німеччина на 6 місці, а Італія на 12. США, Японія, Великобританія та Франція знаходяться в нижній половині таблиці [5].

Протягом багатьох років Міжнародна організація з міграції пропонує допомогу в прийомі та реінтеграції, а також консультації як урядам, так і мігрантам через низку ініціатив. Для цього вона використовує відповідні засоби та можливості для підвищення обізнаності про внесок, який можуть і роблять мігранти, про труднощі, з

якими вони стикаються, і про їхні права як людини, так і мігранта. MOM також вважає за необхідне допомогти мігрантам усвідомити свої юридичні зобов'язання по відношенню до країн, які їх прийняли.

MOM працює на різних рівнях і етапах міграційного процесу. Її нейтральність і незалежність роблять її ідеальним нейтральним посередником між прибульцями та приймаючими громадами. Враховуючи широкий спектр можливостей управління імміграцією, MOM має можливість запропонувати інтеграційні програми з гнучким рамками та реалізацією. З одного боку, MOM проводить дослідження для огляду та аналізу міжнародного досвіду у сфері міграційного права та практики, включаючи інтеграцію. Завдяки зібраній інформації можна порівняти міграційні потоки, міграційні характеристики та ставлення до мігрантів у певних регіональних та субрегіональних міграційних середовищах. З іншого боку, інтеграційна діяльність MOM здійснюється не лише в країнах призначення, а й у країнах походження. Ефективності інтеграції можна сприяти на всіх етапах: на початку самого процесу інтеграції в країні походження, до імміграції та після прибуття в країну перебування. З метою розширення можливостей мігрантів та сприяння їхньому потенціалу для ефективної інтеграції [2] (див. рис. 3).

Окрім вищезазначених функцій Міжнародна організація з міграції також бере участь у заходах з підвищення обізнаності для приймаючих громад,

місцевих органів влади та постачальників послуг на місці, щоб підкреслити внесок, який вносять новачки, і покращити їхнє сприйняття суспільством. MOM надає технічну підтримку державним службовцям та іншим адвокатам, які безпосередньо працюють з мігрантами, шляхом навчання, консультаційних послуг та інших ініціатив з інституційного зміцнення. Організація також надає консультативні послуги урядам, щоб поділитися своїми знаннями та досвідом щодо широкого спектру застосовуваних моделей інтеграції та співпрацює з органами державної влади, з приватним сектором, з неурядовими організаціями та спільнотами мігрантів, щоб створити життєздатні інституційні структури.

При аналізі процесу інтеграції кваліфікованих мігрантів важливо уточнити, чи це тимчасова чи постійна міграція. Тимчасовість міграції пов'язана з характеристиками країн походження та з політикою, що здійснюється щодо їх кваліфікованих ресурсів. Аналіз умов країн призначення також є вирішальним у визначенні тривалості перебування в цих країнах. При цьому має значення наявність диференційованої міграційної політики щодо кваліфікованої робочої сили, можливості для включення на ринок кваліфікованої праці, визнані права на отримання громадянства та ін.

Вибіркова міграційна політика, яка діє в країнах, які традиційно приймають іммігрантів, таких як Сполучені Штати, Канада та Австралія, спрямована на залучення кваліфікованих працівників,

Рис. 3. Діяльність MOM у сфері інтеграції

Джерело: складено автором за MOM

вона виступає основним фактором розширення потоку кваліфікованої робочої сили. Кваліфіковані мігранти, які мають значну диференціацію в людському капіталі та юридично захищені, мають кращі умови для успішного здійснення інтеграційних процесів, володіють високим рівнем освіти, займають професійні посади та отримують дохід, який можна порівняти із середніми показниками в цих країнах-реципієнтах. Фактично ці випадки можна охарактеризувати як висхідні процеси асиміляції.

На процес трудової інтеграції кваліфікованих мігрантів впливають структурні характеристики країн походження: умови ринку праці країни походження, наскільки вона реагує на динаміку потоків мігрантів або наскільки міжнародна мобільність діє як кваліфікаційний механізм у країні походження. При дослідженні інтеграційних процесів кваліфікованої міграції необхідно оцінити фактори, пов'язані з глобалізацією та відносинами Північ-Південь; політичні фактори всередині політичних систем як у країнах походження, так і в країнах призначення; і фактори, притаманні соціальній динаміці міграційного процесу [6].

Трудящі-мігранти часто стикаються з низкою перешкод, які тримають їх у пастці неформальних ситуацій. Навіть коли мігранти отримують доступ до регульованої та офіційної зайнятості в приймаючих країнах, згодом вони можуть потрапити в неформальні ситуації. МОП та ООН створили політичні рамки для надання вказівок щодо правових принципів регулювання трудової міграції на

користь як країни походження, так і країни перебування, а також самих роботодавців і трудових мігрантів. Застосування цих інструментів може забезпечити краще управління міграцією та дозволити трудовим мігрантам увійти та залишитися в офіційній економіці. Аналогічно, базування міграційної політики на точному прогнозуванні попиту на ринку праці, особливо в секторах з найменшою кваліфікацією, може зменшити нелегальну міграцію і, як наслідок, тіньову зайнятість (див. рис. 4).

Як у країнах походження, так і в країнах перебування фактори попиту та пропозиції продовжують стимулювати зростання трудової міграції, але законодавство цих країн не змінюється так само динамічно, що, як правило, призводить до того, що значна частина мігрантів має неофіційну роботу. Трудові мігранти непропорційно зосереджені на низькокваліфікованих робочих місцях у тіньовому секторі економіки. Сектори, в яких зосереджені трудові мігранти, такі як сільське господарство, дрібне виробництво та побутові послуги, характеризуються нетиповими моделями зайнятості, які приховують неофіційну та незахищену роботу. Безробіття в приймаючих країнах сумісне зі постійним попитом на низькокваліфікованих працівників, що, у свою чергу, працює як магніт для трудових мігрантів. Відсутність чіткої та прозорої політики та процедур щодо працевлаштування трудових мігрантів призвела до зростання тінізації економіки, де працевлаштовані мігранти.

Мігранти, які в'їжджають нелегально, також вразливі до ситуацій, в якій їхнє становище не є

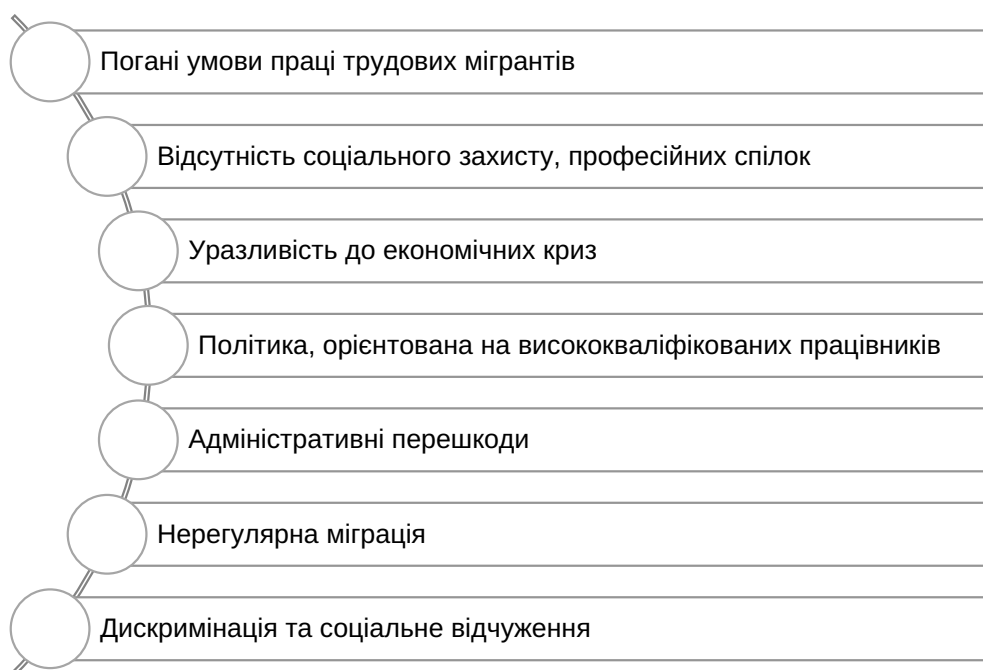

Рис. 4. Основні виклики, які постають перед трудовими мігрантами в приймаючих країнах

Джерело: складено автором за [7]

врегульованим. Торгівля робітниками може зростати, коли немає офіційних каналів для в'їзду в країни, де є попит на працівників, і коли інформація про існуючі офіційні канали міграції недоступна.

У країнах з високим рівнем доходів і старінням населення залучення мігрантів в якості робочої сили може стати цінним джерелом доходу для полегшення суспільного тягаря, пов'язаного зі схемами соціального забезпечення. Трудящі-мігранти повинні мати можливість створювати профспілки та вступати в них, незалежно від їх статусу мігранта [6].

Наразі розвинені країни більш відповідально відносяться до трудових мігрантів та до їх повної інтеграції в суспільство на всіх рівнях. Нові підходи до інтеграції охоплюють всі сфери людського життя, концентруючи увагу на найважливіших аспектах. Захист, який міжнародне право пропонує трудовим мігрантам та їхнім сім'ям, можна підсумувати у трьох основних концепціях:

- загальні права людини та основні трудові права поширюються на всіх мігрантів, незалежно від їх правового статусу;
- принципи рівного ставлення та недискримінації трудових мігрантів, які перебувають у звичайних умовах, та місцевих працівників у сфері зайнятості;
- міжнародні трудові стандарти, які забезпечують захист у ставленні та умовах праці,

наприклад, щодо зайнятості, інспекції праці, безпеки та гігієни праці, максимальної кількості годин роботи, мінімальної заробітної плати, соціального забезпечення, свободи об'єднання та відпустки по вагітності та пологах застосовувати до постійних трудових мігрантів [8] (див. рис. 5).

Політика, яка ґрунтується на правових підходах до міграції, дає можливість працівникам-мігрантам увійти та залишитися в офіційній економіці, і не розраховувати на працевлаштування в тіньовому секторі економіки. Формулювання політики на основі кращого аналізу попиту на ринку праці може зменшити зростання невідповідності встановлених норм та поінформованості серед мігрантів.

Кілька держав-членів ЄС, наприклад Франція, спростили процедури реєстрації для працівників-мігрантів, що призвело до створення значного числа робочих місць у офіційному секторі. У Новій Зеландії створений спеціальний режим для робітників, які відповідають вимогам ринку праці та водночас захищають права працівників. Плани регіональної інтеграції забезпечують більшу мобільність робочої сили та створюють можливості для офіційного працевлаштування мігрантів. В Йорданії впроваджені типові контракти, які встановлюють права та обов'язки трудових мігрантів. У Великобританії було прийнято спеціальне законодавство, Закон про ліцензування керівника

Рис. 5. Нові підходи до інтеграції трудових мігрантів у суспільство приймаючих держав

Джерело: складено автором за [7]

екіпажу, щоб поширити захист на сектори, де зосереджені трудові мігранти. Шрі-Ланка сформулювала міграційну політику, яка забезпечує низку державних інтервенцій для захисту своїх мігрантів за кордоном. Деякі профспілки Шрі-Ланки уклали двосторонні угоди з профспілками в країнах призначення для захисту прав трудових мігрантів. Деякі країни походження, наприклад Філіппіни, створили фонди соціального забезпечення для своїх трудових мігрантів, які пропонують пенсії за віком і інвалідністю, медичну допомогу, а також допомогу по хворобі та материнству. Мексика розробила інноваційний план добровільного страхування для своїх мігрантів за кордоном. Він об'єднує приватні некомерційні медичні послуги та страхові компанії зі Сполучених Штатів, а також державну систему охорони здоров'я Мексики [9].

Висновки. Економічний внесок трудових мігрантів можна збільшити завдяки кращій інтеграції цієї групи в економіку та ринок праці країни призначення. Вищий рівень зайнятості характеризується суттєвішим економічним внеском, проте мігранти часто стикаються з перешкодами в доступі до гідної роботи на основі їхньої кваліфікації та прагнень, що обмежує їх інтеграцію та зменшує їх внесок в розвиток економіки приймаючої країни. Вкрай важливо контролювати інтеграцію мігрантів на ринку праці за допомогою наборів економічних показників і показників ринку праці, зокрема, показників, які відображають зайнятість і використання навичок.

Перші роки після прибуття в країну призначення особливо важливі для довгострокових перспектив іммігрантів. Хоча інтеграція відбувається протягом кількох десятиліть, нездатність швидко вийти на ринок праці в професіях, які відповідають їхнім навичкам, і в секторах, які пропонують можливості для висхідної трудової мобільності, може з часом залишити відбиток на мігрантах. Таким чином, інвестиції, зосереджені на підтримці своєчасного входу мігрантів на ринок праці та спрямуванні їх

до висхідної трудової мобільності виступають довгостроковими планами інтеграційної політики приймаючих держав.

REFERENCES:

1. Allert Brown-Gort. (2016) Los efectos políticos de la migración. ASUNTOS GLOBALES, DEL ARCHIVO, PORTADA. Available at: <https://revistafal.com/los-efectos-politicos-de-la-migracion/> (accessed 31 August 2022).
2. La OIM y la integración de los migrantes (2006) Organización Internacional para las Migraciones. Available at: https://www.iom.int/sites/g/files/tmzbdl486/files/jahia/webdav/site/myjahiasite/shared/shared/main-site/microsites/IDM/workshops/Migrants_and_Host_Society_12130706/seminar%20docs/infosheet_integracion_es.pdf (accessed 18 August 2022).
3. The Migrant Integration Policy Index (MIPEX) Available at: <https://www.mipex.eu> (accessed 26 September 2022).
4. Migration Policy Indicators. Available at: <https://migrationresearch.com/migration-policy-indicators#migration-policy-indicators-admissionhtm> (accessed 12 September 2022).
5. Barder O., Krylova P. (2016) Which Countries Have the Best Migration. Center for Global Development. Available at: <https://www.cgdev.org/blog/which-countries-have-best-migration-policies> (accessed 08 September 2022).
6. Migración calificada e integración en las sociedades de destino. Sociedad y Economía. Available at: http://www.scielo.org.co/scielo.php?script=sci_arttext&pid=S1657-63572010000200008 (accessed 06 September 2022).
7. Departamento de Política de Empleo. Available at: <https://www.ilo.org/emppolicy/lang--es/index.htm> (accessed 16 August 2022).
8. International labour migration: A rights-based perspective, OIT, 2010.
9. Promoción de la igualdad y lucha contra la discriminación. Available at: https://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/ed_emp/emp_policy/documents/publication/wcms_229857.pdf (accessed 19 August 2022).